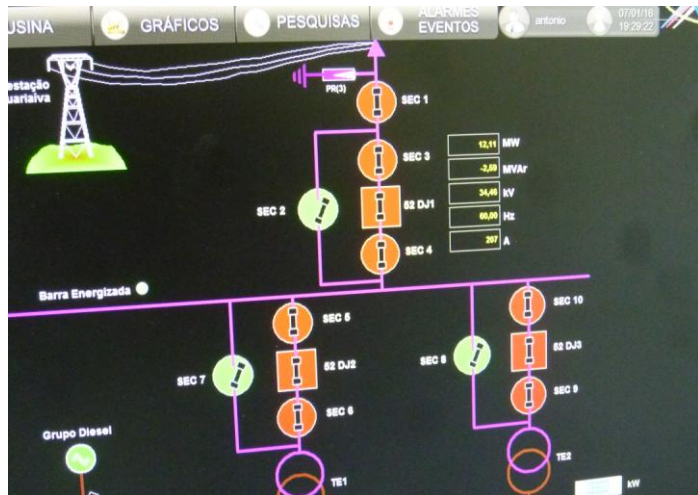

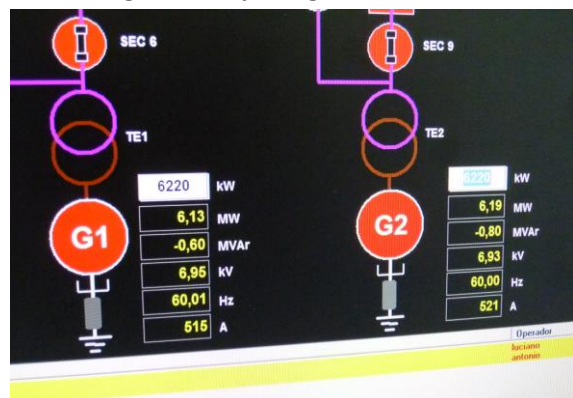
15 januari 2016

Waterkrachtcentrale

Soms krijgen we zomaar en onverwacht een telefoontje. Dan vragen mensen ons mee te gaan voor een ritje. Deze keer maakten we een tocht door landerijen en natuurgebieden tussen Arapoti en Jaquariaiva. We reden langs varkensmesterijen, door sojavelden en maisvelden, waar we 'groene maïs' plukten. Van burens hebben we geleerd hoe lekker jonge, gekookte maïskolven kunnen zijn als je er wat boter op smeert en al kluisend het maïs er vanaf eet. Jammer was, toen wij zelf de maïskolven in de hogedrukpan gingen koken, dat ze droog kookten en er een branderige smaak aan zat. Verre van lekker dus!

We kwamen uit bij het stuwmeer van de waterkrachtcentrale, gezamenlijke eigendom van drie kolonies: Arapoti, Castrolanda en Carambeí. De opwekking van elektriciteit door twee grote turbines zorgt met grote pompen, voor een dusdanig hoge opbrengst dat de investering zich in 5 jaar al had terugverdiend. Op het moment dat wij de krachtcentrale bezochten, gaf deze een

opbrengst aan van 12,3 megawatt. Het heeft hier de laatste weken dan ook onvoorstelbaar veel geregend: het El Nino effect (als gevolg van warme oceaanstroom) dat zich in 2015 vooral in Latijns Amerika heeft doen gelden. Men zegt dat we er in Nederland in het voorjaar van 2016 nog zeker mee te maken zullen krijgen.

Het was al bijna donker toen we hobbelend door de natuurgebieden

op weg naar Jaquariaiva even een stop maakten bij een klein winkeltje met een luikje, waar we een blikje bier kochten. Onvoorstelbaar hoe iemand hier in de eenzaamheid kan wonen... En toch was er elektrisch: ons biertje was gekoeld!

De bushalte

Toen we in Jaquariaiva aankwamen, stonden daar enkele paarden bij de bushalte te wachten. Dit zijn van die onverwachte tafereeltjes die je hier, zelfs bij een middelgrote stad als Jaquariaiva, nog kunt aantreffen. We hebben onze tocht afgesloten door in het centrum nog even een heerlijk pizza te eten.